

man, hvad jeg, som sagt, kunde gaae ind paa, men som der er andre praktiske Ulemper imod, vilde sige, at han ikke skal kunne være Formand. Det Sidste vil jo indeholde, at saa en af Borgerrepræsentanterne maa vælges til Formand, og han blev da paa en vis Maade et Slags valgt Borgermester for den blotte Udførelse af de egentlige Borgerrepræsentationsforretninger. Men her vilde frembyde sig overordentlige Ulemper eller ogsaa overordentlige Udgifter, som jeg ikke seer godt, hvorledes man vilde komme ud over. Jeg vil virkelig meget anbefale, at man ikke stryger Borgermesterens Stilling som Formand i Borgerrepræsentationen; de Herrer vilde dog indbrømme, at i Retning af at stille Borgerrepræsentationen fri af Indflydelse fra de kongl. Embedsmænd, er denne Lov, saaledes som den her er fremkommen, et overordentligt stort Fremskridt i Løbet af 5 Aar. I 1862 vedtog vi en Lov, hvorefter ikke alene Borgermesteren førte Forsædet, men hvori der endog var en saadan Bestemmelse, at Borgermesteren, selv om der stod en Majoritet imod ham, dog skulde kunne øve sit Veto ved en Indstilling til Regjeringen, naar ikke den modstaaende Majoritet var af en meget kvalificeret Natur. Jeg troer, at denne Bestemmelse i og for sig er overflødig, fordi jeg troer, at der i det Hele taget fra Regjeringens Side, og vistnok ogsaa fra Borgermesterens Side, er kommet en saadan jevn human Aand ind i Administrationen, at neppe nogen Borgermester er falden paa at benytte sig af denne undtagelsesvise Fordeel, og derfor finder jeg det ogsaa naturligt, at den nu falder bort, men det vil ikke nægtes, at det var en ganske særegen Ret, der var givet Borgermesteren. Nu vil man tage denne sidste Ret bort af et Slags Overindflydelse fra hans Side paa Sagerne; jeg troer virkelig ikke, at man der tjener Communerne vel; jeg troer, at Communerne ere ganske vel tjente med, at Borgermesteren faaer en saadan Stilling, at han til enhver Tid kan arbejde med No, med Sikkerhed og med Interesse for selve de store Ting i Kommunen og holdes fri for at blande sig ind i Alt, hvad jeg her vil kalde det Smaa.

Brun: Jeg har tilligemed nogle andre ærede Medlemmer her i Salen tilladt mig at

stille et Underændringsforslag til Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 41 til en ny § 2, og det gaaer ud paa i tredje Punktum at sjerne en Sætning, der lyder saaledes: „at træffe en for Kommunen fordærvelig Foranstaltning“. Vi have været enige om, at der i dette Ord „fordærvelig“ ligger en Betydning, som det ikke er nødvendigt at bringe ind i Loven, og vi have meent, at hvis Bestemmelsen var overflødig, maatte den helst gaae ud, saameget mere som den dog i hvert Tilfælde ikke pryder Loven. Naar man vil tage Ordet „fordærvelig“ i sin strenge Betydning, skulde det blot indbefatte en Foranstaltning, der absolut maatte virke ødelæggende for Kommunen, men man maa erindre, at de Mænd, der sidde i Borgerrepræsentationen, selv skulle bære en Part af den Fordærvelse, de saaledes ville bringe over Kommunen, og man kan dog ikke med Føje antage, at Folk bitterlig ville bringe sig selv i Fordærvelse. Man kan antage, at en Mand kan blive gal og stikke Ild paa sit Huus; men man kan dog ikke antage, at Borgerrepræsentanterne i deres Fleerhed paa een Gang kunne blive gale og stikke Ild paa Byen. Paa den Maade vil altsaa en „fordærvelig Beslutning“ neppe kunne fattes, men hvis man derimod vil undergive dette Ord „fordærvelig“ en anden Mening og sige, at der derved menes en uheldig, kostbar, eller mindre hensigtsmæssig Foranstaltning — og det er vel i denne Mening, at Ordet er indsat i Loven —, komme vi til et ganske andet Standpunkt, end vi rimeligviis ønske at komme til. Naar vi lægge en saadan Betydning i dette Ord, maae vi først være enige om, at saasnart der er Tale om at fatte en større og væsentligere Beslutning i Borgerrepræsentationen, vil der næsten altid være forskellige Meninger derom, og hvad Fleertallet maaskee anseer for overordentligt hensigtsmæssigt, vil Mindretallet rimeligviis ansee for mindre hensigtsmæssigt eller rimeligviis endog fordærveligt. Naar altsaa Borgermesteren, der sidder i Borgerrepræsentationen og skal føre Tilsyn med dette „Fordærvelige“, finder, at den Mening, som Fleertallet har, ikke er den rette — og han vil overhovedet let blive fristet til at ansee enhver Beslutning, som ikke er efter hans Hoved, for mere eller mindre fordærvelig